

“Înainte de a ne angaja în discuții inutile despre putere, trebuie să punem mâna pe putere” spunea Lenin. Și pentru vremurile în care a trăit, chiar așa, tranșant, fără ezitare, fără excese de politețe (nici verbală, nici fizică) se rezolva dorința unor grupuri frustrate de a ajunge la putere sau – după mințile lor – să schimbe orânduirea socială cu alta “mai bună”.

Dar să-l lăsăm pe Lenin să-și doarmă eternul somn în Mausoleul lui și noi să vedem ce-am putea face acum, până...nu ne apucă și pe noi somnul (nu spun care...).

Ce-a ieșit, am văzut... Acum, lumea e altfel...Mai dornică de...Agora, mai dornică de a participa la bunul mers al cetății, exprimându-și (în mod civilizat, se înțelege) opinia și dorința de a semnala ce nu merge bine. Nu cred că cineva dintre cititorii noștri se declară totalmente mulțumit de tot ce vede când merge pe stradă. Și la bunul mers al întregii României ar fi multe de îndreptat...

În articolul

[„Politica...Agorei?!”](#)

am citit propuneri concrete. Pentru europarlamentarele care se apropie, să avem candidați absolvenți ai unor universități recunoscute în țară și în lume, să cunoască cel puțin două limbi străine, să se descurce bine în limba română, să primească o “garanție civico-morală”, supervizată de partidul care face propunerea candidaturii, trierea candidaților să fie făcută de o comisie formată din specialiști români în treburile Europei actuale.

Greu, prea greu se poate găsi un candidat corespunzător...Criteriul de la care n-aș renunța pentru nimic în lume ar fi cunoașterea limbii române (scris, citit). Ați văzut că în luările de cuvânt în plenul ședințelor UE, fiecare europarlamentar citește ce are de citit în propria lui limbă. Armatele de traducători au avut grijă întotdeauna ca fiecare ascultător aflat în sala luărilor de cuvânt să primească un text tradus în limba pe care a auzit-o prima dată când s-a născut.

Despre filtrul unor „euro-cunoscători” nu pot spune decât că: specialiști în probleme europene nu prea avem...În afară de domnul Bogdan Aurescu, conducătorul delegației române în litigiul maritim cu Ucraina, pe alții de anvergura domniei sale nu știu. Deci cine să verifice candidații? Cine și ce le-ar da dreptul s-o facă? Nimeni și nimic...

Ca să încheiem capitolul despre viitorii „euro-candidați”, subliniez și eu ca atâția alții cu care am avut ocazia (și chiar privilegiul!) să discut că sistemul de propuneri în alegeri naționale sau europene are două criterii la care omul de rând (citește omul capabil, integru moral, școlit unde și cât trebuie) nici nu poate visa. N-are nici banii necesari susținerii unor campanii de alegeri (și trebuie brichete cu sigla partidului sau a candidatului, pixuri, postere, flori de 1 și 8 martie, câte o serbare cu mici și bere, etc., etc.), și mai trebuie să fie bine-văzut de mai marii partidelor..

Contractul între aleși (de unde alții, că lista nu permite...) și societatea care stă cuminte acasă și merge (sau nu) la vot nu e realizabil. Care candidat ar semna așa ceva? Nu vedeți că unii promit că-și dau demisia dacă alții ies înaintea lor din viața politică? Promit una, dar apoi o dau la ntors...

Problema cea mai gravă a momentului e că din lista de propuși (cum am spus, care au bani și stau bine politic), trebuie să alegem pe cineva. Din cei de pe listă, nu din cei pe care îi știm că ar trece de criteriile propuse în articolul „Politica...Agorei?!”, alegem din ceea ce ni se oferă...Se vede că nici democrația nu-i perfectă! Suntem nevoiți să alegem din „acvariul cu pești” de care pomenea Dan Puric. Din acel acvariu alegem pe cineva și apoi...așteptăm să vină alte alegeri!

Trist, dar dureros de adevărat...Dar nici atât de trist nu mi se pare încât să stăm cuminți la „locurili” noastre și să ne lăsăm conduși, prea puțin în folosul nostru și prea mult în folosul lor! Putem să ne spunem opinia, să vadă și ei (nu spun cine) că existăm, că le studiem activitatea, și reacționăm cu decență la toate acțiunile lor. Dacă se știu priviți cu atenție, poate ne invită și pe noi, aparținătorii societății neimplicate politic, la discuții față în față, poate ne invită la o plimbare pe jos prin oraș, sau cu mașinile.

Chiar dacă lupta noastră pare zadarnică, avem dreptul să dorim ca urmașii noștri să fie mândri că n-am tăcut, că ne-am spus părerea și am încercat să mai facem câte ceva pentru îndreptarea lucrurilor (nu spun care, că-s prea multe!...).